Неписьменне село

Село було неписьменне; поп неписьменний, диякон неписьменний, та й дячок неписьменний. А церква була, службу правили. Дізнався архієрей, поїхав цікавитися. Приїхав до попа, а поп і побіг до диякона:
— От біда! Архієрей приїхав, як ми служити станемо?
А диякон сказав:
— А якось, сваркосимо якось.
Поп каже:
— Ти то співай, що я буду.
Дячок каже:
— Мені вже своє треба співати на кліросі, не з вами!
Поп каже:
— Що знаєш, те й валяй!
Потім до обідні задзвонили, поп став збиратися і каже архієрею:
— Владико, благослови!
— Бог тебе благословить, іди служи.
Поп прийшов до церкви, надів ризу. Архієрей прийшов, став в вівтарі.
— Ну, починай, служи!
Поп заспівав — голос гучний:
— О-о-о! З-за острова Кельястрова
Вибігав човник осиковий,
Ніс-корма розфарбована,
На середці гребці-молодці,
Тура-мара і пара.
Диякон теж заспівав:
— О-о-о! З-за острова Кельястрова
Вибігав човник осиковий…
А дячок на кліросі:
— Вздовж по травці та вздовж по муравці,
По лазурових квіточках…
Архієрей вийшов та рукою махнув:
— Служіть, як служили!
Та й поїхав геть.